

Ez a túlprogramozott élet, ami manapság divatos, senkinek sem jó.

Pedig a jó kis programokat te is szereted. Igen aktív dédmama és nyugdíjas óvónéni vagy!

Ó, igen, mozgékonyak születtem, az első férjemet is egy kiránduláson ismertem meg. Szerencsére mostanában is elég mobilis vagyok, a lépcsőkkel sincs gondom, bár a múltkor eltört a bordám, mert megcsúsztam egy túrán lefelé jövet, de már szinte rendbe is jöttem.

Szinte? Kérdezem magamban, hiszen amíg beszélünk, többször is feláll, leül, pakol, rendezkedik gond nélkül. Néhány éve még rendszeresen kirándult, néha még most is túrázik, időnként az a benyomásom, hogy legföljebb ötvenéves.

Mariann néni nemcsak fizikailag aktív, hanem szellemileg is, és olyan elképesztő szociális életet él,

hogy nem győzők rajta csodálkozni. Amíg ott jártunk, felugrott hozzá a Németországban élő fia, benézett az egyik unokája, és egy barátja is hívta telefonon, aki azon sopánkodott, hogy egy héttel elnézett egy temetést, ami már megvolt, ő viszont a csokrot most vette meg rá. Mariann néni megértően meghallgat mindenkiket, ha szükséges, elejt egy-egy poént, vidáman vibrál körülötte a levegő. Gesztusai és mondatai mind azt sugallják, hogy fontos az az ember, akivel beszél, és nagyon szereti az életet. Valószínűleg ez lehet a titka ennek a csodás pedagógusi karriernek is, amely mögötte áll. Meg persze a humor.

„Jaj, hát én már kész történelem vagyok!” – jegyzi meg hangosan kacagva, amikor befejezzük az interjút.

Az interjú eredetileg – több képpel – itt jelent meg: <https://wmn.hu/wmn-life/46992>

Töprengés a női naivitásról

(Elsősorban nőknek!)

Bevallom, nagyon is igaznak érzem ezt a minősítést a fajtámra nézve. No nem mindenben vagyunk naivak, csak a leglényesebb dologban, ami az életünket, a családunk életét, az ország életét, az emberiség életét befolyásolta, befolyásolja. Nevezetesen az egyenjogúságunkban. Mint minden emberi igyekezet, gondolat, eszme, ez is gellert kapott, még idejében. Mielőtt elnyerhettük volna a világban Isten által kigondolt előkelő helyünket, jó értelemben vett jogainkat illetően. Amire teremtve lettünk. Amire minden képességet meg is kaptunk alkotó, szerető Atyánktól. A szív szerepét.

Meglovagolták a témát különböző politikai és gazdasági erők. Nagy sikerrel. Nagy sikerrel hitették el velünk, hitetik el a mostani generációval is, hogy akkor leszünk egyenjogúak, ha mindent elvállalunk a gazdagodás, az önmegvalósítás érdekében. Elhitették velünk, s mi szívesen el is hittük, hogy a háziasszony-, feleség- és anyaszerep nagyon nehéz, időigényes, semmi haszna, besavanyodást eredményez, de legfőképpen a végletekig kimerítő. Lealacsonyít, tanulatlaná, s ezért sikertelenné tesz. A nő emberi kibontakozása csak egy jól felszerelt futószalag mellett valósulhat meg, vagy üzletkötőként, esetleg orvosi minőségben. És a többi, és a többi.

Igy aztán napi száz inget is szívesebben kivasalunk a ruhagyárban, mint a férjünknek heti négyetötöt otthon. Hordjon inkább műszálalat vagy előre vasaltat, esetleg

pólót. Szívesebben takarítunk irodákat hajnalban, mint az otthonunkat tetszőleges időpontban. Egész nap kedvesek vagyunk a vevőhöz, pácienshez, de arra nem marad erő, hogy otthon bárki felé ugyanezt, ugyanígy. Igaz, ezekért fizetnek. Pénzt viszünk haza mi is.

Mire is?

Elsősorban ruhára, mert ugye nem mehetünk a munkahelyre abban, amiben otthon jól érezzük magunkat. – Szépitőszerekre, mert nem láthat bennünket a főnök természetes kivitelben, meg hogy ne öregedjünk a túlterhelés miatt olyan gyorsan, de legalább ne láthassa más. – Az elektromos habverő, mozgásérzékelő ajtónálló, lökhajtásos porszívó is kell, mert nem érünk rá bíbelődni ilyen alantas dolgokkal. – Mivel sok az elektromos készülék a háznál, így magas a villanyszámla, azt is fizetni kell. – A készen vehető élelmiszerekre is kell a pénz, mert ugye dolgozunk, nincs idő, erő s akarat egy-egy jobb, ízesebb, vegyszermentes ebédet, vacsorát művészi színvonalon összehozni.

Aztán ha ne adj isten, mégis beüt a krach, és születik egy bébi, akkor azért sietünk vissza dolgozni, hogy legyen eldobható pelenkára, bébiágyra, mindenféle egyszerű használatos kutyüre. Gyógyszerre is sok kell, mert a bölcsiben mindenfélét összeszed a mi teljesen egyedi gyermekünk. (Ezekkel a dolgokkal százszorosára emelve a világ szemetét.) – Több gyermektől mentsen meg az Isten, mert

ettől az egytől is teljesen kikészülünk.

Hát, mondd, kedves olvasó, nem vagyunk naivak? Nem megyünk bele önként és dalolva a huszonkettes csapdájába?

Nem naivítás azt gondolni, hogy emberek lehetünk embertelen környezetben? Hogy ott teljesedik ki valóságos adottságunk, ahol ebből vajmi keveset használhatunk? Hogy boldogok lehetünk ott, ahol mindenki boldogtalan, és tele van félelemmel, szorongással?

Nem naivítás az gondolni, hogy élettelen tárgyak tömeges létrehozása nagyobb érték, mint akár egyetlen gyermeket is megtanítani az életben eligazodni, és megtanítani szeretni? Lehet annál nagyobb értéket létrehozni, mint pár embernek, férjnek, gyermeknek, idős szülőnek meleg otthont biztosítani, ahol érzi, hogy szeretik, hogy fontos, hogy gondoskodnak róla, ahol biztonságban érzi magát, mert annak ellenére is szeretik, hogy nem mindig jó?

Szerintem ez az egyetlen érték ezen a földön. Szeretni, szeretve lenni, szeretni tanítani. Hol máshol valósul meg mindez, ha nem az otthonunkban, ahol a nő ennek az öre? Sehol máshol nincs öre a szeretetnek. Mi más kíván még olyan szerteágazó kreativitást, mint a családanya- és feleségszerep? Ha ennek a feladatnak, hivatásnak adtak volna egyenjogot, világunk, országunk, családjaink nem ott tartanának, ahol tartanak.

Dombi Zsuzsa